

VRTČEVA PRILOGA.

Egiptovski Jožef.

Svetopisemska*) igra v petih dejanjih. J. Voljč.

O s e b e :

Jakob, očak.

Jožef, sin.

Benjamin, Juda, Ruben, Simeon, Gad,

Dan in drugih pet bratov.

Faraon.

Jusuf, Jožefov služabnik.

Veliki točaj.

Izmaelci, trije madjanski kupci.

Svetovalci Faraonovi, modrijani in razlagalci sanj.

Prvo dejanje.

Na prostem. V ozadju gore, porasle z gozdi.

1. prizor.

Jožef sam.

(Vidijo se Jožefovi bratje, odhajajoči s prižorišča. Skrivaj pogledujejo nazaj na brata in na obrazih se jim vidijo pol pomilovalni, pol zaničujoči zasmehi.)

Jožef. In zdaj se mi smejejo in se norčujejo z mene! Ali morem kaj za to, če mi prinese noč take sanje! Moj Bog, moj Bog! Zadnjič tisti snopi, in nocoj nova prikazen, še nerazumljivejša, še čudnejša...

2. prizor.

Prejšnji, Jakob.

Jakob. *(Pride med zadnjimi bešedami od one strani, kamor so bili odšli bratje; zamišljen gleda v tla in v rokah ima gorjačo. Ko pride bližje, pogleda na sonce.)* Skoro predolgo sem se zamudil na polju; *(ugleda Jožefa)* ti tukaj? In spet tako žalosten in pobit? — Jožef, povej mi vendar enkrat, zakaj si zmeraj tako klavern in redkobeseden? Saj veš, da si mi bil vedno najljubši, zato bi te rad videl veselega in srečnega, kakor so veseli in srečni tvoji bratje.

Jožef. Vesel in srečen? Ah, ko bi bilo to mogoče! Kdo rajši kot jaz! A do danes nisem mogel biti. Kamor stopim, kamor se obrnem, povsod me prezirajo in zaničujejo bratje, kot bi jim bil storil Bog ve kaj. Moje prve sanje že so bile vzrok, da so me psovali in zmerjali. Ali pa morem kaj za to, če imam tako čudne prikazni v dolgih temnih nočeh, ko vi in drugi spite in se krepčate in poživljate za drugi dan? Zjutraj, ko vstanem, me žene neznana, skrivna moč, da razodenem, kaj se mi je sanjalo.

*) Govori so namenoma povzeti, kolikor mogoče, dobesedno iz sv. pisma. Tudi dramatična razvrstitev je prav tista kakor tam; saj bolj dramatično, kakor je v sv. pismu, dvomim, da bi jo mogel sploh kak pisatelj zasnovati in obdelati.

Jakob. In kakor so mi pravili tvoji bratje, se ti je sanjalo nocoj o zvezdah . . .

Jožef. Pustite oče, naj vam povem jaz sam; če so vam pravili oni, gotovo vam niso povedali gole resnice. Bilo je takole: Sanjalo se mi je, da sem na polju. Bratje so pašli za bližnjim gričem, moja čeda pa je bila tostran potoka. Ko stojim tako zatopljen v misli, spremeni se naenkrat dnevna svetloba; solnce je sicer še sijalo, pa prikazala se je na vzhodu objednem luna in na temnoplavem nebu so zaplamtele naenkrat zvezde. Ustrašil sem se, nevedoč, kaj to pomeni. Pa glej, moj strah se je še povečal, ko se začno solnce, luna in zvezde kakor spuščati proti meni, a nato dvigati se spet v višave. Bilo je, kakor da se mi priklanajo. Groza me je obšla in poln pričakovanja sem si pokrtil z rokama obraz. — Pa ko sem pogledal čez nekaj časa spet proti nebu, bilo je kakor navadno. Solnce je sijalo toplo, in le tu in tam so plavalih lahni oblaki proti zatonu.

Jakob (*maje* τ *glavo*). Čudno, čudno . . . Kako naj se to razlaga? Sin moj! Varuj se, varuj se! Kdo ve, če ni vse to delo hudega duha? On je prekanjen in zviti, in da doseže svoj namen, uporablja vse. Solnce in luna in zvezde se ti bodo priklanjale! Pojdi, pojdi, Jožef; to je samo satanova prekanjenost. Bog ve, v kaj bi te rad zapeljal, da ti kaže take reči. Saj veš, kako je delal v raju; Adamu in Evi je obljuboval še več, kakor da se jima bodo priklanjale zvezde, rekel je, da bota jednaka Bogu, če okusita sad s prepovedanega drevesa. In vendar, kaj sta prejela? Prokletstvo božje . . .

Jožef. Ne, oče, to ni satanova prikazen; jaz to čutim tedaj, dasi sam ne vem kako. O ne, to so božje prikazni, če imajo sploh kaj pomeniti!

Jakob (*premišljuje par trenutkov, a nato se udari naenkrat na čelo, pogleda Jožefa in pravi počasi, naglašujoč vsako besedo*). Torej naj bi bile te sanje od Boga in naj imajo kaj pomeniti? Solnce, luna in zvezde so se ti uklanjale; morda hoče to pomeniti, da se ti bomo jaz in tvoja mati in tvoji bratje uklanjali?

Jožef (*prestrašen*). Oče, zakaj jih razlagate tako? Ah, ah, jaz ne maram in ne mogel bi . . .

Jakob (*mu ustavi besedo*). I, kaj pa naj pomeni drugega? Beži, beži — pozabi vse skupaj, ker vse skupaj ni nič! Sčasoma se boš sam sebi in svojim prikaznim smejal, videč, da niso bile drugega kakor delo razburjenih možgan. Sicer pa — dolgo sem se že zamudil — bratje so gnali čedo na pašo. Dobro bi bilo, da bi jo tudi ti. Rekli bodo sicer spet, da lenobo paseš. Ali si Benjamina kaj videl?

Jožef. Storil bom, kakor ste rekli — a Benjamin mora biti tu blizu, saj je bil ravnokar pri meni.

Jakob (*odhajaje*). Prav, prav, ljubi Jožef. Le pozabi vse skupaj in za norčevanje bratov se ne meni, saj jih poznaš! (*Odide.*)

3. prizor.

Jožef sam.

Pozabim naj vse? Bog ve, da bi rad; sam sebi sem se že smejal, pa v naslednjem trenutku mi je izginil smeh, postal sem zamišljen in nekaj mi je reklo v srcu: „Sanje niso prazne!“ — Pa kakor so razlagali oče sanje, to vendar ne gre. Ko bi se imelo to zgoditi, pogreznil bi se pred njimi od sramu v zemljo in klical: „Ne vi meni, jaz bom vam stregel, ne vi meni, jaz se bom vam uklanjal!“ — Moj Bog; nekaj mi ne gre v glavo. Gospod, če dopuščáš svojemu hlapcu, svojemu nevrednemu črvu take prikazni, zakaj tudi ne pošlješ koga, ki bi razodel njih pomen? Gospod, usmili se me! (*Pokrije si obraz τ obema rokama, stoji nekaj časa tako zatopljen, a nato dvigne naenkrat glavo, pogleda proti nebu in vzdahne*). Moj Bog! — Treba, da grem tudi jaz po živino. (*Odide.*)

4. prizor.

Takoj za Jožefom stopijo izza meje **Dan, Gad, Ruben, Simeon** in **Juda** in kažejo zasmehujoč za odhajajočim.

Gad in **Dan.** Ali ga vidite sanjavca?! Ha, ha!

Juda. Uklanjali se mu bomo.

Simeon. Jermena mu bomo odvezovali.

Gad. Umivali mu bomo noge in mu brisali z njih prah in blato.

Dan. Ha, ha, na rokah ga bomo nosili, učkali in peli:

„Zdrav, ljubljeni naš kralj,
Priklanjamo se ti do tal . . .!“

Ruben. Nikar tako, bratje, nikar! Mlajši je kot mi, zato moramo imeti več pameti. Saj ne misli nič hudega.

Simeon. Ha, ha, nič hudega! Še to naj poskusi . . . !

Dan. Mlajši je, pa bi nam vsem rad gospodaril; in toži nas vedno očetu.

Ruben. Ne, ne! Jaz poznam njegovo srce bolje kot vi. Zadnjič res da je povedal, ko smo prodali madjanskim kupcem one vole, da smo dobili pijače, pa storil je zato, da bi se poboljšali . . .

Gad. Glej, glej, kako dobrega zagovornika ima tukaj! Stavim, kolikor hočete, da bi se Jožef sam ne znal braniti tako dobro. Toda jaz pravim in vem, da je Jožef največji hinavec. Potuhnjeno hodi okrog nas in voha, kje bo kaj dobil, da bo brž razkril očetu, samo, da ga potem hvalijo: „Jožef, jaz te ljubim, ker nisi tak, kot so drugi!“ — Kjer se more, se prilizuje, a nas črni in obrekuje, seveda za hrbtnom, da se braniti ne moremo.

Nekateri. Res je, res je; hinavec, potuhnjenec je! (*Ruben odide žalosten in potrta brati.*)

Dan. Jaz mu bom že enkrat pokazal!

Gad. Misliš, da jaz ne? Zdavnaj ga že ne morem videti. Razvjen in pomehkužen je.

Simeon. Mi se žgemo na solncu, on pa sanjari v senci; ali čuda potem, če se mu zdi, da se mu priklanjajo snopi na polju in zvezde na nebu?

Nekateri. Res je tako, pa enkrat bomo že obračunili.

Simeon (*nastavi dlan nad oči in gleda v daljavo*). Saj sanjač že spet prihaja. Živino je pustil za potokom in sam prihaja sem. Tukaj menda najlože gleda prikazni.

Juda. Pa Bog ve, kje je že tudi naša živina. Če jo zasačijo Izmaelci, ne rekel bi dosti, da je ne odpeljejo s seboj, če ne bo nobenega nas zraven. Pojdimo, pojdimo.

Nekateri. Saj res, kar tukajle čez jo udarimo! (*Odidejo na levo. V naslednjem hipu nastopi z desne Jožef z Benjaminom.*)

5. prizor.

Jožef, Benjamin.

Benjamin (*obstane pred Jožefom*). I, pa kakšni so vendar bili mati? Kot druge matere? Prav nič se jih ne spominjam.

Jožef (*s torbo in ovčarsko palico*). Otroček, kako misliš: taki kot druge matere? — O mati Rahela so bili dobri, dobri. Ko bi ti hotel vse praviti, zmanjkalo bi dni in noči bi bile prekratke. Meni bi se jezik usušil od govorjenja in ti bi se naveličal poslušati. Ti si bil star en dan, ko so umrli.

Benjamin. En dan? Pa sem bil še majhen, kaj ne?

Jožef (*se zasmeje*). Máliček, saj si še zdaj majhen; kaj misliš, da si velik?

Benjamin (*stopi na prste*). Velik, velik, Jožef, le poglej me! Kmalu bom tolikšen kot ti (*stopi zraven Jožefa, da bi se ob njem zmeril*). Vidiš, do pasu sem ti že. Kmalu te bom dorastel.

Jožef (*se še zmeraj smeje*). Kmalu, kmalu, če te bom čakal.

Benjamin. Potem bova pa oba velika, pa bova skupaj gonila ovce na pašo, kaj ne; pa če bo prišel volk, pa ga bova —

Jožef. Kako ga bova?

Benjamin. Jaz bom imel tákole palico kot ti, še večjo, pa ga bom premlatil, da bo padel na tla in pri priči poginil. Ti mu boš pa kožo slekel.

Jožef. Zakaj pa ti ne, Benjaminček?

Benjamin (*molči trenutek, potem boječe pogleda okrog sebe*). Če me bi pa morda ugriznil . . . .

Jožef (*ploskne z rokama*). Ha, ha, saj praviš, da ne bo več živ, ker ga boš tako pretepel; ti koštrunček ti (*ga vzdigne, pritisne na prsa in objame*).

Benjamin (*čež nekaj časa*). Pa kožo bova nosila s seboj, da bodo volkovi videli, kaj se pri nas dobi.

Jožef. Kajpak, kajpak . . . (*ga spet objame*).

Benjamin. Pa ko bom velik, me tudi ne bo smel nihče več zmerjati in pretepati kakor zdaj. Takrat bom pa jaz vsakega mahnil, kaj praviš . . .

Jožef (*se nasmehne*). Seveda ga boš, pa zdaj le pojdi domov, oče te gotovo že težko pričakujejo. — Poglej, po tejle poti — saj se šotor vidi (*kaže mu na desno v daljavo*) — è, pa saj te lahko jaz nekaj časa spremim (*pobere gorjačo s tal*). Tako, le pojdi, da ne bodo skrbeli! (*Odideta*).

Drugo dejanje.

Raynina. Po srèdi teče potok, na obeh straneh mnogoštevilne črede. V ozadju pogorje, obraslo z nizkim grmičevjem.

I. prizor.

Jožefovi bratje.

(*Zbrani so okrog pogorišča; ta leži, oni se naslanja na gorjačo, tretji dela kaj drugega . . . na strani leže razmetane majolke — buče.*)

Simeon. Včeraj je bilo boljše kot danes.

Gad. Brate, povem ti, da res. Poglej jih (*pokaže na čutare*) tamle leže prazne!

Dan (*stoječ bolj v ozadju se zagleda naenkrat na pogorje*) Kdo pa tamle prihaja? (*Pokaže v daljavo. Vsi se ožró tjekaj.*)

Juda. Kje? Tam na pogorju? Morda so Izmaelci, o katerih so pravili včeraj kupci, da pridejo danes za njimi.

Ruben. Beži, beži, ti tudi ne misliš na drugega kakor na Izmaelce. Saj vidiš, da prihaja samo eden.

Juda. Samo eden? Saj res! (*Vstanejo vsi*.)

Gad (*opačuje nekaj časa dohajajočega tujca*). Ha, ha, kaj ne vidite? — Sanjavec pride!

Skoro vsi. Saj res, saj res, sanjavec, ogleduh pride!

Dan. So ga pa že spet oče poslali, da izvoha, kako je pri nas.

Gad. Skrijmo čutare! Saj veste, kaj je bilo zadnjič —

Juda. Baba boječa! Skrij, če hočeš, a jaz ne iztegnem roke.

Simeon. Bah! Jaz tudi ne. Toda — veste kaj, zagodimo sanjavcu eno, da jo bo pomnil. Jaz ga že tako ne morem videti, in . . .

Dan (*naglo*). Kdaj ga že sovražim . . .

Gad. Kdaj že mi je trn v peti, a danes bom ta trn izruval, da me ne bo več zbadal. Ali veste, kaj smo zadnjič prisegli? Maščevanje, maščevanje! In danes imamo tako priložnost.

Simeon. Prav imaš, brate! Take prilike ne dobimo spet zlepa. (*Dva stakneta glavi in govorita potihoma, njima se pridruži tretji, — četrti; skoro vsi čež nekaj časa.*)

Gad. Tako je! Vrzemo ga v onile vodnjak, a očetu porečemo: Silno huda zver ga je požrla. In pokazalo se bo, kaj mu pomagajo njegove sanje.

Dan. Tako je! Tako je!

Skoro vsi. Tako je! Tako je!

Ruben (*kateri se že ves čas ni udeleževal njih pogovorov, temveč molče za njimi stal in opažoval prihajajočega Jožefa, stopi zdaj prestrašen bližje*). Ubiti? . . . Ubiti ga hočete in očetu natvezti tako ostudno laž? Ali ste ljudje, ali ste živina? Ali ni vaš brat, kri od vaše krvi? Sram vas bodi! Njegova kri bo vpila k nebu za maščevanje kakor nekdanj Abelnova, in Gospod vam bo utisnil na čelo pečat bratomorstva, kakor ga je utisnil Kajnu.

Gad (*stopi k njemu in ga pahne v stran.*) Nikar ne poslušajte tega potuhnjenca, ki je ravno tak kakor oni. Iznebiti se ga moramo, naj bo tako ali tako.

Ruben. Tako ali tako?! Ali je potem najpripravnjše, če ga umorite, ko se more najmanj braniti? — Če že mislite, da se morate nad njim maščevati, vrzite ga v oni drugi vodnjak, ki je prazen, in tako si ohranite vsaj čiste svoje roke.

Skoro vsi. Ha, ha, ha . . .

Dan. Da ga ven potegneš, kaj ne, in nas pokoplješ!

Skoro vsi. Ne, njegova ne sme obveljati; ne sme!

Juda. Vendar — — zdi se mi, da bi bilo res tako boljše. Kaj si hočemo omadeževati svoje roke z njegovo krvjo. Vrzimo ga v ta vodnjak, in rešeni smo, kot da smo ga ubili.

Nekateri (*majejo z glavami in mahajo z roko*). Ne, ne!

Drugi (*mislijo, gledajoč zdaj Rubna, zdaj Jožefa, a nato*). Skoro . . . Saj res . . . .
Juda ima prav, **Juda** ima prav! Čemu prelivati kri? V vodnjak s sanjavecem!

Dan (*pogleda proti prihajajočemu, a nato k drugim.*) Tako, tako, še malo bolj vpite, ali pa mu tecite kar naravnost povedat, kako in kaj; saj vidite, da je že tukaj (*obrnejo se vsi za kulise, od koder nastopi Jožef*).

2. prizor.

Prejšnji, Jožef.

Jožef. Blagoslov božji z vami; vaš oče Jakob vas pozdravljajo in želijo sreče.

Gad (*stopi k njemu*). Naj se izlije tisti blagoslov nate!

Jožef. Truden sem od dolge poti; zamerili mi ne bote, da se vsedem (*hoče odložiti torbo in palico*).

Nekateri. Takoj, takoj, ljubi brat!

Dan. Odpočiti se boš imel čas (*stopijo okrog njega, dva ga primeta za roke, tretji odreže jermena njegove torbe, da ga z njimi povežejo*). Hej, brate, časa boš imel zadosti, da se odpočiješ, prej pa nam pokaži dlani, da ti bomo prorokovali z njih. Morda ti bomo mogli razložiti sanje.

Jožef (*začuden in prestrašen*). Bratje!

Ruben (*zajoka in si pokrije obraz*). Joj, moj Bog! (*Odide.*)

Gad (*mu raztegne dlan*). Bratje, o bratje! Poglej, tale črta pomeni, da boš najmo-gočnejši kralj, tale pomeni, da ti bomo vsi le za podnožnico, na kateri bodo počivale tvoje noge.

Jožef. Bratje! Kaj sem vam storil?

Juda. Šeme mevzaste, kaj mevzate? Storite naglo! Kdo bo poslušal njegov pisk in krič! Kaj nimate dovolj moči? (*Stopi k onim in zategne jermena okrog Jožefovih rok*.) Tako! Da je vsaj enkrat konec. Hajd z njim!

Jožef (*se vzravna, kolikor se more, pokonci in reče s slabim očitajočim glasom*). Tukaj sem! V vaši oblasti sem; storite z menoj, kar hočete, a toliko vedite, da z menoj umorite tudi očeta.

Vsi. Ha, ha! Odpeljite ga, če ne, nam začne še pridigovati! (*Odpeljejo ga trije.*)

Dan (*za njim*). Zdaj lahko poveš očetu, da smo imeli včeraj Izmaelce tukaj.

Juda. In da jih imamo danes spet. Poglejte jih, o katerih so nam pravili včerajšnji, da pridejo za njimi (*pokaže v drugo stran kulis*). Najbrže so mislili, da je tukaj kaka četa roparjev, zato so menda pustili blago in živino za gričem in prišli samo ogledovat . . .

Dan. Ha, kako prav pridejo! Še na lepši način se Jožefa lahko znebimo! Prodamo ga (*trije kupci nastopijo*).

4. prizor.

Prejšnji, trije madjanski kupci.

Juda. Hej prijatelji, le bližje, le bližje! (*kupci se kočejo prikloniti*). E, le pustite vse svoje ceremonije in povejte, ali imate kaj žganke (*pokaže, kako se pije*) s seboj.

Eden Izmaelcev. Prijatelj, če gre človek v Egipt, se ne sme zapustiti. Toda — (*gleda okrog sebe*) ali imate veliko čedo?

Dan. To najprej tebi nič mar! Plačali ti bomo že! Pa — (*nabere žvito obraz*) s sužnji menda tudi kupčujete?

Izmaelci (*veselo*). Ali imate katerega? Ravno prav! Naročil nam jih je zadnjič Putifar precejšno število, pa pri najboljši volji jih nismo mogli dobiti zadosti. Kje jih imate?

Juda. Počasi, počasi! Imamo sicer samo enega, toda zadovoljni bote z njim. (*Dan in Gad odideta po Jožefa*) Putifar vam bo še več plačal zanj kot boste zahtevali. (*Ga pripeljeta.*) Glejte ga! Koliko je vreden?

Izmaelci (*ga ogledujejo*). Petnajst srebrnikov!

Bratje. Ho, ho, kaj ne več?

Izmaelci. Šibek je še, šibek.

Bratje (*eden kriči*). Petindvajset, (*drugi*) trideset, (*tretji*) še je premalo!

Juda. Da se ne bomo dolgo pričkali: dvajset dajte, pa ga odpeljite!

Izmaelci (*premišljujejo, nato*). Naj bo! eno ovco nam bote dali povrhu.

Juda. Imejte jo, samo da je prej konec! Kar izbrat si jo pojte! (*Odidejo vsi za kulise.*)

Ruben. Jožef, o moj Jožef! (*si zakrije obraz in žali.*) Jožef! Ali slišiš? Tvoj brat je preslab, da bi te branil sam. Ah, kaj so storili z njim? Ni ga več, mojega Jožefa, in jaz, kam se hočem obrniti? (*Pride eden izmed bratov.*)

Dan. He, he, ali ga ni več? Najbrže ga je požrla divja zver. Našli so nekje njegovo suknjo vso s krvjo oškropljeno. He, he . . . kaj se boš cmeril (*ga prime*), pojdi z mano, pri ognju bo veselo (*ga potegne za kulise*).

Tretje dejanje.

V Egiptu.

I. prizor.

Temačna ječa; Jožef sam; sedi zamišljen.

Moj Bog, moj Bog! Tvoja volja je bila, da so me prodali bratje, tvoja volja, da sem prišel v Egipt. Kakšne namene imaš zdaj z menoj? Tvoja pota so čudna, in ni ga, ki bi jih razumel. Najprvo si me pri Putifarju tako povzdignil, tako blagoslovil njegovo imetje po meni, a nato si me pahnil iz njegove milosti v to ječo in zdi se, da zastonj pričakujem rešilne roke. O Bog! (*Vstopi veliki točaj.*)

2. prizor.

Jožef, veliki točaj.

Veliki točaj (*zasopljeno pade pred njim in mu objame kolena*). Ljubi Jožef, odpusti svojemu ničvrednemu hlapcu! Ko si bil razložil sanje, meni in Faraonovemu peku, prosil si me, naj nikar ne pozabim nate, ko postanem spet kraljev točaj. Obljubil sem, pa sreča me je omamila, da sem mislil le nase in pozabil nate. Sinoči pa je imel Faraon prečudne sanje in vsi razlagavci in modrijani mu jih ne morejo razložiti. Spomnil sem se tebe — Jožef, odpusti, da šele sedaj — povedal sem kralju, kako dobro si razložil sanje meni in peku, in poslal me je pri priči póte. Jožef, še enkrat, odpusti in hiti z menoj k Faraonu; v veliki dvorani je, kjer se razlagavci zastonj trudijo z njegovimi sanjami; čaka te nestrpnno. (*Vstane.*)

Jožef. Kar se tiče odpuščanja, nimam nič odpustiti, ker gotovo je volja božja, in ko bi se Bogu ne zdelo to prav, ne bil bi pustil, da me pozabiš. Kar se pa tiče sanj, mar ni razlaganje od Boga?

Veliki točaj (*nestrpnno*). Saj to je ravno! Putifar je zagotovil kralja, da je s teboj Bog vaših očetov, mogočen in usmiljen Bog, ki ti daje moč in znanje razlagati sanje po pravici in resnici.

Jožef. Volja Faraonova mi je volja božja (*se ozre nakvišku*). Bog, kam me pelje tvoja vsemogočna roka?

Točaj. Hiti, hiti, moral se boš še preobleči! (*Odideta*.)

(Za nekoliko časa pade zagrinjalo. Ječa se spremeni med tem v veliko dvorano; Faraon sedi na vzvišenem mestu. Na njegovi desni in levi nekaj svetovalcev, pred njim razlagavci sanj in egiptovski modrijani.)

3. prizor.

Velika Faraonova dvorana.

(Ko se dvigne zagrinjalo, Faraon jezen vstane s svojega prestola in udari z nogo ob tla.)

Faraon. Torej ga ni, ga ni nikogar med vami, ki bi mi mogel razložiti sanje?

Eden razlagavec. Faraon, solnce egiptovske dežele, ni ga in ne boš ga našel. Vpraševali smo že bogove, darovali jim razne živali, da bi se milostno ozrli na nas, a niso nam dali nikakega znamenja, kako naj jih razložimo. Bogovi hočejo za enkrat, da ostane pomen tvojih sanj še skrit.

Faraon. Bah! Neumnost! Kadar česa ne morete in ne znate, pa pravite: Bogovi nalašč nočejo še odkriti, ker še ni pravi čas! Sleparija! — Prepričan sem, da bo povedal Hebrejec, — po katerega sem poslal — vsaj soditi moram tako po veliki hvali, katero mu je pel Putifar — v enem, dveh stavkih več modrosti, kot ste jo vi v vsem svojem življenju.

Razlagavec (*ostalim modrijanom*). Bratje, solnce Faraonove milosti se nam je skrilo. Jokajte! Pojdimo v tempelj in darujmo bogovom, da nam spet zasveti (*vstanejo, hoteč oditi*).

Faraon. Ne hodite odtod! Jaz hočem, da ste priča razlaganja hebrejskega mladeniča! (*Vrata se odpró in veliki točaj pripelje Jožefa preoblečenega. Ob pogledu nanj naberó razlagavci obraze v zaničljiv, pomilovalen nasmeh, kralj pa ga opazuje dalj časa z očitnim veseljem. Služabnik-točaj ga pelje po sredi dvorane pred Faraona, kjer padeta na svoje obraze v znamenje spoštovanja in strahu. Faraon dá znamenje in onadva spet vstaneta.*)

4. prizor.

Prejšnji, Jožef.

Točaj. To je mladenič, o katerem sem ti govoril, o presvetli Faraon! (*Pade spet na obraz, vstane in odide.*)

Faraon. Imel sem sanje, a ni ga, da bi mi jih razložil; slišal sem pa, da jih ti prav modro razlagaš.

Jožef. Presvetli Faraon! Ne jaz, Bog ti bo povedal in razložil sanje, če je našel tvoj hlapec milost v tvojih očeh; povej mi sanje.

Faraon. Poslušaj torej in preudari: Zdelo se mi je, da stojim ob bregu reke, in da je prišlo iz reke sedem prav lepih in pitanih krav, ki so se pasle na močvirnem zelenem pašniku. In glej! Za temi je prišlo drugih sedem krav, tako grdih in suhih, da takih nikoli nisem videl v egiptovski deželi. Le-te so one prve požrle in vendar ni bilo sledu na njih, da bi bile site, temveč so bile ravno tako suhe in grde. — Nato sem se zbudil. A spet me je spanje posililo in imel sem druge sanje: Sedem polnih in silno lepih klasov je poglalo iz enega stbla. Tudi drugih sedem drobnih in snetjavih klasov je zraslo iz ene bilke; in ti so prejšnje požrli. — Povedal sem jih razlagalcem sanj (*pokaže z roko na modrijane pred sabo in ti, v svesti si svoje nemoči in neznanja, povesijo glave*), a ni ga, da bi mi jih razložil.

Jožef (*se mu priklone po kratkem premisleku*). Kralj, tvoje sanje so enake. Bog ti je pokazal, kaj hoče storiti. — Sedem lepih krav in sedem polnih klasov je sedem rodovitnih let in imajo enak pomen v sanjah. Sedem grdih in suhih krav, ki so za onimi prišle, in sedem tenkih in od žgočega vetra osmojenih klasov je sedem let prihodnje lakote, katera se bo dopolnovala po tem-le redu: Glej! Prišlo bo sedem prav rodovitnih

let po vsi egiptovski deželi. Za njimi pa bo nastopilo sedem drugih tako nerodovitnih, da se bo pozabila vsa poprejšnja obilnost; zakaj lakota bo pokončevala vso deželo in preveliko pomanjkanje bo ukončalo vso obilnost. Da si pa imel drugič sanje, ki zadevajo ravno tisto reč, je znamenje gotovosti, da se bo to zgodilo, kar je Bog govoril. (*Razlagavci in modrijani odmajujejo z glavami, šepčejo med sabo.*)

Faraon (*ves začuden nad tako modrim razlaganjem*) In kdaj se bo to zgodilo?

Jožef. Ravno dvakratne sanje pomenijo, da se bo to zdajci spolnilo. Zdaj torej, o kralj, se preskrbi z modrim in pridnim možem in ga postavi čez egiptovsko deželo; ta naj si izvoli oblastnikov po vseh krajih in naj peti del pridelkov sedmih rodovitnih let, ki bodo ravnokar nastopila, spravi v žitnice, in vse žito naj se, o Faraon, v tvojem imenu po mestih spravi in shrani ter naj se prihrani za sedem let prihodnje lakote, ki bo trla Egipt, da dežela lakote ne pogine.

Faraon (*po dolgem premisleku svojim svetovalcem na desni in levi*). Ali pa bomo mogli dobiti takega moža, kateri bi bil poln duha božjega? (*Razlagavci in osramoteni modrijani zmajujejo z glavami; svetovalci premišlujejo, nazadnje vstane eden izmed teh.*)

Svetovalec. O Faraon! Ne jezi se, če si upam svetovati ti; toda — kdo bo modrejši kakor oni, ki ti je razložil tako modro sanje?!

Faraon. Prav imaš, o modri svetovalec! (*Se obrne k Jožefu.*) Ker ti je Bog vse razodel, kar si govoril, bom-li mogel najti modrejšega in tebi enakega moža? — Ti bodi čez mojo hišo, in vse ljudstvo naj bo pokorno povelju tvojih ust; samo za kraljev sedež bom višji od tebe. (*Modrijani in razlagavci se začudijo, zamrmvajo; kralj se obrne do njih in njegov pogled švigne plamen.*)

Jožef. Presvetli Faraon, kdaj sem postal vreden tolike tvoje milosti? Ali pa bom tudi zmogel toliko nalogo? Glej, tujec sem, šibak in neučen.

Faraon (*ga pogleda milostno, se nasmehne in zamahne z roko*). Glej, postavil sem te čez vso egiptovsko deželo. — V znamenje, da imaš najvišjo oblast za menoj, dam ti tukaj prstan, ki nosi moj pečat (*ga sname s svojega prsta in ga natakne Jožefu*). Da pa bodo tudi drugi vedeli, v kaj sem te naredil, zaukazal ti bom prinesiti oblačilo iz tančice in nadeti zlato verigo okrog vratu. (*Obrne se do služabnikov v ožadju*). Vi pa pripravite moj drugi voz, posadite ga nanj, in eden oznanovalec naj hodi pred njim in kliče, da naj se mu vsi uklanjajo in vedó, da je postavljen čez vso egiptovsko deželo. — Vi pa (*obrne se do čarodejev*) izginite izpred mojega obličja, ker danes se je izkazalo, da je vsa vaša vednost in modrost puha in prazna.

Modrijani (*popadajo na obraze*). Milost, presvetli Faraon, ti solnce egiptovske dežele, milost!

Faraon (*zamahne zaničljivo z roko*). Vi ste zapravili mojo milost! Vaša veda je nična! (*Vstane, da odide; ravno tako svetovalci, a modrijani ležé še vedno na svojih obrazih. V tem hipu, ko hoče kralj oditi, pade zagrinjalo.*)

Četrto dejanje.

Jožefova palača.

I. prizor.

Jožef, služabnik.

(*Lepo opravljena soba. Jožef gleda na ulice in je videti zelo razburjen nad tem, kar vidi spodaj.*)

Služabnik (*vstopi*). Milostljivi gospod . . .

Jožef (*se naglo obrne k njemu in mu prekine nadaljne besede, vprašaje ga hlastno*): Odkod so možje, ki jih vidim spodaj stati?

Služabnik. Iz kanaanske dežele so, — Hebrejci — in prišli so nakupit žita, da ne poginejo od lakote. Kar imamo lakoto v deželi, ni še bilo k tebi ljudi od tako daleč po žito.

Jožef (*nestrpno*): Pripelji jih naglo k meni! (*Služabnik odide.*)

2. prizor.

Jožef sam.

Bog, tvoja pota so res čudovita in nerazumljiva! Prej bi bil pričakoval smrti, kakor da dobim tukaj svoje brate. In kako slučajno sem pogledal na trg. Bog, Bog, tvoja modrost in previdnost je brezmejna. Tisti, ki so me prodali iz maščevanja, — dani so mi v roke in sterem jih lahko v prah. Toda ne — ne —! Če si ti usmiljen do ljudi in jim odpuščaš, če obžalujejo svoje napake in krivice, koliko bolj usmiljeni morajo biti šele ljudje drug do drugega! Danes razumem one svoje čudovite sanje. Da si me poslal v Egipt, hotel si obvarovati Jakobov zarod, da ne pogine lakote in morda si nameraval še kaj drugega. (*Čuti se, da prihajajo.*) Toda ne, spoznati se jim ne dam prej, kakor uvidim, ali se kesajo svojega dejanja ali ne. (*Služabnik jih pripelje.*)

3. prizor.

Jožef, služabnik in bratje.

Služabnik. Gospod, pripeljal sem ti može.

Jožef. Ze prav . . . a vi? (*Obrne se k bratom.*) Odkod ste prišli?

Juda (*za vse:*) Gospod, naj gledajo tvoje oči milostljivo na svoje hlapce. Prišli smo iz kanaanske dežele nakupit potrebnega živeža. Slišali smo bili, da je postavil tebe Faraon nad vso deželo, da si zbiral v onih sedmih rodovitnih letih žita v zakladnice in ga zdaj prodajaš onim, ki umirajo lakote.

Jožef (*trdo:*) In jaz naj vam to verjamem? Ogleduhi ste, deželo ste prišli ogledovat, kje da je manj utrjena.

Vsi (*padejo na kolena.*) Ne, gospod!

Juda. Tvoji hlapci so prišli nakupit živeža, kakor smo že povedali. Vsi smo sinovi enega moža; v miru pridemo, in tvoji služabniki ne mislijo nič hudega.

Jožef. In vendar ni tako! Kdo me zagotovi, da niste prišli ogledovat neobvarovanih krajev v deželi?

Juda. Nas, tvojih hlapcev, je dvanajst; sinovi smo enega moža v kanaanski deželi. Najmlajši je pri očetu ostal, enega pa ni več.

Jožef (*veselo.*) Tako? (*postane spet v trenutku trd in osoren.*) Eden je od doma? Torej vidite! Zakaj pa ni še on prišel, če niste prišli ogledovat dežele? O, mene ne boste goljufali! Kakor resnično živi Faraon, ne pojdete od tod, dokler ne pride vaš mlajši brat. Pošljite enega izmed sebe, in naj ga pripelje; vi pa boste ta čas v ječi, da se izkaže, kar ste govorili, če je res ali ne. Sicer pa, kakor resnično živi Faraon, ogleduhi ste!

Bratje (*sklenejo roke pred njim.*) Gospod, usmiljenje, usmiljenje! Kakor resnično živi Bog, mi smo ti povedali resnico in nismo ogleduhi.

Jožef (*pokliče služabnika.*) Hej, Jusuf! (*Pride.*) Odpelji te može v ječo, pomagajo naj ti kraljevi jetničarji. Zapró naj se dobro, ker so nevarni ogleduhi! (*Odpelje.*)

4. prizor.

Jožef sam.

Srce se mi trga, ko ravnam tako trdo z njimi, toda v ognju poniževanja se bodo očistili. — In pripeljali mi bodo Benjamina! O Benjamin, Benjamin! Kolikrat sem mislil nate — sam med tujci — kolikrat sem jokal po tebi in te klical po imenu! In zdaj je tisti čas, ko te bom objel, ko te bom pritisnil na svoje srce. Toda — kaj naj odlašam s tistim trenutkom sreče in veselja? O Benjamin! Jaz hrepenim po tebi, da te vidijo moje oči čim prej. (*Zavpije skozi vrata služabniku.*) Hoj, Jusuf! Pripelji jih nazaj! (*Začuje se ropot žunaj.*) Pošljem jih takoj domov, da mi pripeljejo brata. — Hoj Jusuf, ali slišiš! (*Jusuf vstopi in z njim bratje.*)

5. prizor.

Prejšnji, bratje.

Jožef (*služabniku*). Lahko spet odideš; če te bom potreboval, te že pokličem. (*Odide.*)
Rekli ste (*k bratom*): kakor živi Bog, nismo mi ogleduhi! Tudi jaz se bojim Boga, zato storite, kar sem vam prej rekel — in živeli boste. Ako ste poštene, naj ostane eden izmed vas zvezan v ječi, vi pa idite in nesite domov žito, ki ste je kupili, in pripeljite k meni svojega najmlajšega brata, da spoznam resnico vaših besed in da uidete smrti.

Simeon (*bratom bolj pòtiho*). Po zasluženju trpimo to, kar smo se pregrešili nad svojim bratom; videli smo bridkost njegove duše, ko nas je prosil, in ga nismo uslišali. Zato je prišla nad nas ta nadloga.

Ruben (*prav tako*). Ali vam nisem rekel: ne pregrešite se nad mladeničem! Pa poslušali me niste. Glejte, terja se njegova kri. (*Jožef zjoka polglasno, pa se premaga hitro in ukaže;*)

Jožef. Torej storite, kakor sem vam rekel! Jusuf! (*Pride.*) Tega (*pokaže na Simeona*), odpelji v ječo in tam naj bo zvezan toliko časa, da se povrnejo ti z bratom. (*K bratom:*) Hitite in ne mudite se dolgo! (*Jok ga premaga, zato odide naglo.*)

6. prizor.

Prejšnji brez Jožefa in Simeona.

Bratje. O Bog, o Bog, nedolžna bratova kri je prišla na nas!

Ruben. Pojdimo naglo domov; morda bomo pregovorili očeta, da pošljejo z nami Benjamina, da tako rešimo brata iz ječe. Ali naj pustimo Simeona zvezanega? (*Odidejo.*)

Peto dejanje.

Godi se ravno tam.

1. prizor.

Bratje z Benjaminom — v Jožefovi palači.

Juda. Kako mi je čudno pri srcu! Nek strah me spreleta, ko mislim, da bo treba spet stopiti pred moža, ki nas je prijel prvič tako trdo. Ali bomo našli danes spet tako trdo srce?

Gad. Ne obupaj, brat! Saj smo storili, kakor nam je bil zapovedal. Pripeljali smo Benjamina in denarje, katere smo zadnjič našli vsak v svoji vreči, smo tudi s seboj prinesli.

Dan. Vse se bo lepo steklo, bratje, le upajte! Saj so rekli oče Jakob, ko smo odhajali: „Če ni drugače torej, vzemite svojega brata Benjamina s seboj in idite k možu. Moj Bog pa, on Vsemogočni, vam ga stòri usmiljenega, da z vami nazaj pošlje vašega brata, ki ga pridržuje, in tega Benjamina!“ — Blagoslov božji bo torej nad nami, kaj se nam more zgoditi? Za svoje krivice smo se že mnogo pokorili.

2. prizor.

Prejšnji, služabnik.

Jusuf. Gospod pride takoj; (*ježno:*) ali ste storili, kakor vam je bil moj gospod, zadnjič ukazal? (*Jih šteje.*) Torej niste pripeljali svojega brata? Resnično je govoril gospod, ko je rekel: Ogleduhi ste!

Ruben. Gospod! Poglej še enkrat! Tukaj je oni najmlajši brat!

Juda (*bratom*). Menda nas imajo na sumu, da smo ukradli denarje, ki smo jih zadnjič domov nesli; gotovo hočejo na nas krivico zvreči in s silo v sužnjost spraviti nas in naše osle (*obstopijo služabnika*). — Prosim, gospod, poslušaj nas! Morda se še spominjaš, da smo prišli že prej enkrat kupit živeža. Ko smo ga bili kupili in v gostilno prišli, smo svoje vreče odvezali in našli na vrhu denarje, ki smo jih zdaj ravno toliko nazaj prinesli. Pa tudi drugih denarjev smo prinesli, da kupimo, kar nam je potrebnega; ne vemo, kdo nam bi jih bil v vreče dejal.

Jusuf. Mir vam bodi! Nikar se ne bojte: Vaš Bog in Bog vašega očeta vam je dal zaklade v vreče. Zakaj denarje, ki ste mi jih dali, sem gotovo prejel.

3. prizor.

Prejšnji, Jožef s Simeonom.

Bratje. (*Simeon, ki ga pripelje Jožef.*) O, brat! O, brat! (*Se veselo pozdravijo in objemajo.*)

Jožef. Mir vašega Boga z vami! In kaj vaš stari oče, o katerem ste mi pravili zadnjič, ali je zdrav, ali še živi?

Bratje (*se mu priklonijo*): Naš oče, tvoj hlapec, so zdravi in še živé.

Jožef (*se obrne in zagleda Benjamina*). Ali je to vaš mali brat?

Juda. To je brat, ki si zahteval, da ga pripeljemo v dokaz, da nismo ogleduhi.

Jožef (*ganjen*). Bog se te usmili, moj sin! (*ga hoče objeti, pa se premaga*). — Res, izkazala se je vaša nedolžnost. Pripeljal sem vam zato tudi brata, da gre lahko z vami v deželo vaših očetov. Ko pridete do svojega očeta, recite, da ga pozdravljam in želim obilnega blagoslova.

Bratje. O kol'ka milost, gospod!

Jožef. Pustite to! — Ukazal sem že napolniti vaše vreče z žitom, da morete čim preje k svojemu očetu. Gotovo hodi vsak dan na hrib in gleda, kdaj se vrnete z bratom.

Juda. Tvoji hlapci smo; ker je dal Bog tvojemu srcu toliko prijaznosti in usmiljenja za nas tujce, prosili ga bomo, da razlije nate tudi svojega blagoslova. Njegova roka naj te vodi v vseh tvojih delih.

Bratje. Naj ti dá svojega blagoslova!

Juda. In zdaj hitimo, bratje, kakor je rekel milostljivi gospod, da napravimo svojemu očetu čim prej veselje in mu pripeljemo oba brata, Simeona in Benjamina, zdrava in nepoškodovana. (*Se priklonijo in odidejo.*)

4. prizor.

Jožef, s' užabnik.

Jožef. Pojdi, Jusuf, za temi Hebrejci! Ukazal sem jim namreč napolniti, med tem ko so bili tukaj, vreče z žitom, a na vrh vsake deti denarjev; v vrečo najmlajšega pa sem ukazal deti tudi mojo srebrno kupo. — Hiti torej za njimi in ko jih doideš, reci jim: Zakaj ste dobro s hudim povrnili? Kupo, ki ste jo ukrali, je ravno tista, iz katere pije moj gospod.

Jusuf. Gospod, storil bom, kakor si ukazal. (*Odide.*)

6. prizor.

Jožef sam.

Bog, hotel si, da se naseli tvoje izvoljeno ljudstvo v Egiptu, zato si me poslal sem. Prodalo me je sicer bratovsko maščevanje, a to je bilo le pripomoček v tvojih rokah. Jaz sem zdaj tukaj! Postavil si me takoj za Faraonom, oblagodaryl si me z blagostanjem, pripeljal si brate v Egipt in zdaj hočem privedi sem še očeta Jakoba. S Faraonom sem že govoril in ni mi ugovarjal. Obljubil je dati deželo Gesen. (*Pogleda skozi okno.*) Moj Bog, Jusuf že pelje brate! Še par trenutkov in blažena ura svidenja in spoznanja je prišla. O srečna ura! (*Odide. — Takoj za njim pridejo bratje z Jusufom. Vsak prinese polno vrečo in jo postavi v predsobi na tla.*)

7. prizor.

Bratje, Jusuf.

Juda. Dobri mož, tvoj jezik noče govoriti, a tvoj obraz ne obeta nič dobrega. Povej vendar že, zakaj si prihitel za nami po mestu, nam ukazal obrniti, vzeti napolnjene vreče z oslov in jih prinesiti tu notri?

Jusuf. Hotel nisem, da bi bil priča ves Egipt vašega zločina, zato sem vam ukazal prinesiti vreče tu sem. Storili ste hudo dejanje, najhujšo pregreho — najbrže iz hvaležnosti do mojega gospoda. Ukradli ste srebrno kupo, iz katere pije moj gospod. Eden izmed vas jo ima.

Vsi (*prestrašeni*). Ni res, gospod, ni res!

Juda. Zakaj naš gospod tako govori, kakor da bi bili mi, njegovi služabniki, storili toliko hudobijo? Denarje, ki smo jih našli zadnjič na vrhu vsak svoje vreče, smo nazaj prinesli, in zdaj naj bi bili ukrali zlato in srebro iz hiše tvojega gospoda?

Jusuf. Zastonj so vsi izgovori! Resnica se bo takoj pokazala. Razvežite svoje vreče!

Juda. Tako je prav, gospod; naj odveže vsak izmed nas svojo vrečo, da se izkaže resnica. Pri kateremkoli se bo našlo, kar iščeš, naj umrje in mi bomo sužnji tvojega gospoda. (*Razvezujejo. Jusuf hodi od vsakega in pride do Benjamina. — Tu je kupa. Ko jo potegne iz vreče, spusté prestrašeni vreče in si pokrijejo obraze. Benjamin zajoka. Jožef vstopi.*)

8. prizor.

Prejšnji, Jožef

Jožef. Zakaj ste to storili?

Juda (*pade z brati vred na kolena*). Kaj hočemo reči svojemu gospodu? Ali kaj odgovoriti, ali s čim se opravičevati? Bog je našel krivico nad tvojimi hlapci. Glej, vsi smo tvoji sužnji in ta, pri katerem se je našla kupa.

Jožef (*jim pokaže, naj vstanejo*). Tega ne maram. Kateri je kupo ukral, tisti bodi moj suženj; vi pa idite prosti k svojemu očetu.

Juda. Prosim te, moj gospod, naj govori tvoj hlapec in ne jezi se nad njim; zakaj ti si za Faraonom moj gospod. Unikrat si nas vprašal: Ali imate očeta ali brata? In odgovorili smo ti: Imamo starega očeta in malega mladeniča, ki jim je bil rojen v njih starosti; tega pravi brat je umrl, njega pa oče prisrčno ljubijo. — In si dejal svojim hlapcem: Pripeljite ga k meni, da ga bom videl z lastnimi očmi. — Pa smo ti rekli: Mladenič ne more zapustiti svojega očeta; zakaj če jih zapusti, bodo umrli. In odgovoril si svojim hlapcem: Ako ne pride z vami, ne boste več videli mojega obličja. — Ko smo torej prišli k svojemu očetu in jim povedali, kaj si rekel, so dejali: Veste, da je že eden od sinov od doma šel in ste rekli: Zver ga je požrla! — in še zdaj ga ni domov. Ako še tega vzamete in se mu kaj primeri na poti, bote mojo sivo glavo od žalosti spravili pod zemljo. — Naj bom torej raje jaz tvoj suženj, ker sem zanj porok. Obljubil sem bil namreč očetu: Če ga ne pripeljem nazaj, naj bom kriv zavoljo greha zoper svojega očeta vse žive dni. — Jaz naj tedaj ostanem tvoj suženj namesto mladeniča (*pade spet na kolena in ga prosi s sklenjenima rokama*), ta pa naj gre domov s svojimi brati. Zakaj brez njega ne morem iti k svojemu očetu, da ne bom priča britkosti, ki ga bo podrla.

(*Jožef se je že zdaj komaj premagoval, zdaj pa se ne more več; glasno zaihti in zajoka.*)

Jožef. Poglejte natanjko in — spoznajte me! Saj jaz sem — Jožef! Torej moj oče še živi?

Bratje (*odstopijo prestrašeni*). Jožef? — O Bog!

Jožef (*prijažno*). Le stopite k meni! Jaz sem Jožef, vaš brat, ki ste me bili prodali v Egipt. (*Še bolj v strahu si prekrižajo roke na prsih v znamenje obupa.*) Pa nikar se ne bojte, in ne bodi vam bridko, da ste me prodali v te kraje; ker k vaši sreči me je poslal Bog pred vami v Egipt. Zakaj dve leti sta, kar se je začela lakota v deželi, in še pet let bo, v katerih se ne bo moglo ne orati ne žeti. Nisem poslan sem po vašem naklepu, ampak po volji Boga, kateri me je naredil svetovalca Faraonu in gospoda vse njegove hiše in poglavarja po vsi egiptovski deželi.

Bratje (*bolj zaupljivo - veselo*). In mi smo mislili, da je Jožef že zdavnej mrtev!

Ruben. Preljubi brat... moj Jožef!

Gad (*ga prekine*). Ali moreš odpustiti svojim hudobnim bratom? Naša pregreha je velika —

Jožef. Mólči o pregrehi, odpuščeno je že zdavnaj! Bratje moji (*gre in jih objame po vrsti*). Prišel je srečni trenutek veselega snidenja; čast in hvala ti, Bog, za to. In tudi ti, Benjamin, si tukaj. (*Ga objame in poljubi; ko se izjoka na njegovih prsih, pravi:*) In zdaj hitite z mano k Faraonu — jutri pa pojdete po očeta, da jih pripeljete k meni! (*Veselo gibanje; sreča in radost na vseh obrazih. Zagrinjalo pade.*) O veselje, o sreča!

